

nemmere, hvis man lige gav tilsynet besked, inden man satte dem op.

Som sagt mener jeg, at det i virkeligheden er svært at afvise forslaget. Men det sker jo så alligevel. Jeg synes egentlig, at det er udtryk for forholdsvis sund fornuft, og jeg er ærgerlig over, at der ikke er nogen, der har villet rykke sig. En af årsagerne til, at vi genfremstillede forslaget, var jo lige præcis, at selv om Datatilsynet har mulighed for at føre kontrol med kameraerne, har det ikke gjort det. Sidste år var der ikke ét eneste kamera, der er sat op hos en privat, som blev underkastet kontrol. Det synes jeg faktisk ikke er godt nok, når vi ved, hvor mange kameraer der er sat op.

Hvis overvågningsteknikker og billeder fra overvågningskameraer skal virke kriminalpræventivt, er det nødvendigt, at man kan bruge de billeder, som kameraerne optager. Det kan man ikke i dag. Da vi behandlede det sidste lovforslag om tv-overvågning, kom det frem, at op imod 70 pct. af billedmaterialet ikke kunne bruges. Det synes jeg er synd og skam. Hvis man skal bruge de billeder, der fremkommer ved tv-overvågning, må vi stille krav om, at der er en autorisationsordning. Det er også den eneste sikkerhed, som de virksomheder, der ønsker at opsætte overvågningskameraer, har for, at de rent faktisk ikke kommer til at begå ulovligheder, og at de får nogle billeder, der også kan bruges kriminalpræventivt.

Der er kommet mange kommentarer fra forskellige partier. Jeg vil slutte med at takke for de positive kommentarer. Jeg synes, at vi med hensyn til det ændringsforslag, der blev annonceret af SF, skal tage den videre drøftelse i Retsudvalget, men jeg vil ikke på forhånd tilkendegive, hvad min holdning vil være til det. Men jeg vil meget gerne snakke videre om det, for det kan selvfølgelig være, at også det er en god idé.

Kl. 20:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 57: Forslag til folketingsbeslutning om mulighed for eftergivelse af sagsomkostninger i straffesager.

Af Karina Lorentzen (SF) m.fl.

(Fremsættelse 20.02.2008).

Kl. 20:07

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet.

Justitsministeren.

Kl. 20:07

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget opfordrer regeringen til at skabe mulighed for, at der kan ske hel eller delvis eftergivelse af sagsomkostninger i straffesager efter endt afsoning, herunder at der skal ske eftergivelse af sagsomkostninger i straffesager for personer, som ikke har begået ny kriminalitet i en periode på 5 år efter endt afsoning. Bag forslaget ligger der ifølge bemærkningerne til beslutningsforslaget et ønske om at styrke mulighederne for at resocialisere personer, som har udstået en straf, og som måske har en større gæld til det offentlige i form af pålagte sagsomkostninger i forbindelse med straffesagen.

Regeringen har naturligvis kun sympati for dette ønske om den bedst mulige resocialisering, for det siger sig selv, at eksempelvis en stor gæld til det offentlige i form af pålagte sagsomkostninger i de enkelte tilfælde ikke må blive en uoverstigelig hindring for en fornuftig resocialisering. Så når regeringen, som det fremgår af det følgende, ikke kan støtte beslutningsforslaget, skyldes det ikke nogen uenighed i det grundlæggende hensyn bag forslaget. Forklaringen er i stedet navnlig den, at de gældende regler efter regeringens opfattelse allerede giver mulighed for i forbindelse med opkrævning af sagsomkostninger at tage fornødent hensyn til vedkommendes betalingsevne.

Reglerne om sagsomkostninger i straffesager findes i retsplejelovens kapitel 91. Disse regler indebærer, at det offentlige betaler de omkostninger, der er forbundet med en straffesag. Samtidig har det offentlige en ret til at få disse omkostninger erstattet efter reglerne i retsplejeloven. Det vil sige, at hvis en person ved dom findes skyldig i et strafbart forhold, vil det i dommen normalt blive pålagt vedkommende at er-